Від ранку сніг все сипле, сипле, сипле...
Я сів на тин: нехай душа хоч схлипне.
Я вже тону в засніженім саду,
але сиджу, чекаю, не боюся, —
ще, може, з білим снігом та зіллюся
і в чистоті сніговій пропаду...